Split by PDF Splitter

Таланти твої, Доманівщино

Районний соціальний проект "Доманівщина очима дітей" завершився

7 листопада 2012 року в районному Будинку дитячої творчості відбулася церемонія нагородження учасників районного соціального проекту "Доманівщина очима дітей", присвяченого 75-річчю утворення Миколаївської області, який діяв під патронатом голови райдержадміністрації Кушніра Т.Л. в період з квітня по жовтень 2012 року і реалізувався у трьох номінаціях: «Літературна творчість» (загальна кількість учнів — 39 осіб із 12 шкіл), «Образотворче мистецтво» (загальна кількість учасників — 39 осіб із 16 шкіл), «Відеофільм» (загальна кількість учасників — 11 осіб із 2 шкіл). Метою проекту було виявлення обдарованих дітей, підтримка і популяризація їх творчості з образотворчого та літературного мистецтва, розвиток творчої активності учнівської молоді в галузі відеозйомок; стимулювання творчого, інтелектуального, духовного задоволення потреб дітей у творчій самореалізації; виховання любові до рідного краю. Але найголовнішим завданням конкурсу було привернути увагу дорослих до проблем молодого покоління, які сьогодні першочергові для вирішення, створення належних умов для їх проживання в рідному селі, селищі.

На заході були присутні голова районної державної адміністрації Кушнір Т.Л., керівник апарату райдержавдміністрації Максютенко О.М., начальник відділу у справах сім'ї, молоді та спорту райдержадміністрації Маценко О.О., методисти відділу освіти, 85 учнів із 21 загальноосвітнього навчального закладу району, вчителі, батьки, громадськість. Всі присутні мали можливість переглянути відеофільм учнів Доманівського РНВК «Доманівщина... Світ дитинства святий...» та прослухати кращі вірші і прозу, що були представлені на розгляд журі. Усі учасники проекту отримали грамоти відділу освіти, солодкі призи, а переможці ще і цінні подарунки, які надали Кушнір Т.Л. та Маценко О.О. У рамках церемонії нагородження діяла виставка робіт літературної творчості та образотворчого мистецтва. Матеріали учасників проекту ввійшли до збірок, які випустив районний методичний кабінет відділу освіти райдержадміністрації. Завершив захід виступ неодноразового переможця районного конкурсу-фестивалю «Доманівщина має таланти» Анни Саєнчук.

Робота школярів над цим проектом залишила помітний слід в серцях його учасників. А захід, що проходив 7 листопада, подарував школярам хвилини задоволення від власної творчості, батькам, які прийшли підтримати своїх дітей, — приємні враження. Соціальний проект "Доманівщина очима дітей", започаткований у нашому районі, став справжнім святом талановитої учнівської молоді.

За результатами районного соціального проекту «Доманівщина очима дітей», присвяченого 75-річчю утворення Миколаївської області, переможцями визнано:

Номінація «Образотворче мистецтво»:
I місце — Харченко Денис (Доманівський РНВК);
II місце — Стеценко Ольга (Доманівська ЗОШ №2);
II місце — Подорога Анастасія (Лідіївська ЗОШ);
III місце — Гончаренко Дарина (Доманівська ЗОШ №2);
III місце — Євтушенко Ольга (Олександрівська ЗОШ);
III місце — Сипченко Катерина (Прибузька ЗОШ).

Номінація «Літературна творчість»:
I місце — учні краєзнавчого гуртка «Стежина» (Богданівська ЗОШ);
II місце — Романенко Назарій (Доманівський РНВК);
II місце — Бензар Ірина (Доманівська ЗОШ №2);
III місце — Кузьмін Андрій (Кузнецівська ЗОШ);
III місце — Кравчук Вероніка (Прибузька ЗОШ);
III місце — Батечко Анастасія (Першотравнева ЗОШ).
Робота Кельник Анастасії (Сухобалківська ЗОШ) відмічена за оригінальне розкриття теми.

Номінація «Відеофільм»:
I місце — учні гуртка «Виразне читання» та гуртка «Вступ до інформатики» (Доманівський РНВК);
II місце — Битка Владислав (Сухобалківська ЗОШ).

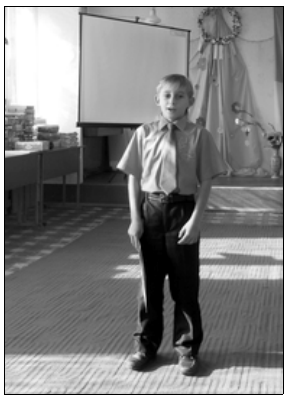
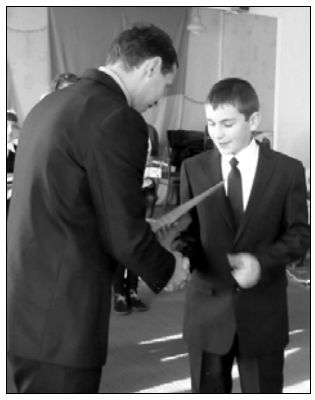

Роботи переможців у номінації "Літературна творчість"

Чому так сумно кричать сови

...Перед початком війни місцевий юнак привіз у село красуню-дівчину, взявши її за дружину. Працювала вона учителькою у місцевій школі. Звали її Роза, і це ім'я повністю відповідало її зовнішності. Жителі села милувалися вродою дівчини, любили її за добру вдачу та веселий характер, поважали.

Та недовгим було щастя молодої сім'ї — почалася війна. Чоловік пішов воювати, а Роза залишилася. Вона була вагітна — і це додавало їй ще більшої краси. Недовго залишалося чекати дитини, та сталася біда. Село захопили німці. Фашисти дізналися, що Роза — єврейка. Вони пізно увечері, коли стемніло, увірвалися до хати учительки, скрутили їй руки та повели у старий сосновий ліс і там розстріляли. А ненароджене дитя ще довго билося всередині неживої матері.

Щоб ще більше залякати людей, тіло бідолашної учительки фашисти не дозволяли чіпати. Два дні і дві ночі пролежало воно у лісі. А на третю ніч, коли п'яні вартові поснули, односельцям вдалося викрасти тіло і захоронити на кладовищі.

Свідками цього жорстокого вбивства були сови, що жили на старих соснах, посаджених ще за панських часів, та самі дерева. Від побаченого кремезні сосни повгиналися, а сови стали так сумно кричати ночами, відлунюючи у своєму крику голосний плач немовляти. А на тому місці, де вбили вчительку, виросли троянди...

Магічна сила білої акації

Багато хто чув про страшну трагедію в Богданівці, що сталася під час війни. Узимку там було страчено німцями багато тисяч мирного населення єврейської національності. Від такого горя земля перестала родити. Суховії розносили родючий ґрунт. Дощі обходили село. Ріка обміліла. Трава не росла, дерева почорніли. Птахи обминали село. Жителі села ходили пригнічені. А вночі великі і маленькі тіні загиблих людей виходили з яру і ходили вулицями, поки не зійде сонце.

Отак дароване Богом село, що колись було схоже на рай, наводило жах на подорожніх, які об'їжджали його стороною. Та якось один чоловік насмілився зайти в село, щоб запастися водою. Він був колишнім моряком, об'їздив півсвіту і багато що знав. Щоб відродити землю, подорожній порадив людям обсадити яр, поля, вулиці білою акацією. Люди послухали чоловіка. Привезли здалеку маленькі саджанці та повні мішки насіння цього дерева. Замочили його у бузькій воді і понасаджували там, де казав незнайомець. І сталося диво — змучена суха земля прийняла насіння. Воно проросло, зазеленіли молоді пагінці і дуже швидко почали рости, ухопившись за землю коріннячком. Незабаром на голих колючих гілочках дерев з'явилися білі запашні кетяги цвіту. Тонкий аромат охопив кручі, поля, двори. У кронах молодих дерев загули бджоли, збираючи людям цілющий мед. Повернулися птахи, почали гніздитися, знайшовши притулок на порепаних густих гілках акації. Птахи виспівували з ранку до ночі. Їх пісні оживляли все довкола, розганяючи тяжкий смуток, піднялися до сонця, донеслися до загиблих душ. Частенько став навідуватися дощик, щоб послухати пташиний спів. У своїх піснях птахи розповідали про ті далекі, чудові землі, де доводилося їм побувати. Діждавшись осені, душі закатованих людей переселилися в птахів і полетіли до себе на батьківщину — в Ізраїль.

З тих пір у селі все відродилося. А яр кожну весну вкривається густим блакитним килимом фіалок, які проросли із сліз закатованих, на згадку про ту страшну трагедію. Обабіч яру стоїть ряд акацій, які кожну весну засипають білими квітами місце трагедії. Акація — наше Дерево Життя, наша берегиня. Гіллям, ніби крильми, захищає від суховіїв, корінням — закріплює землю, цвітом лікує від застуди.

Джерело козака Петра

Лівобережжям Бугу володіли запорізькі козаки. Тільки Гард (нинішня Богданівка) — козацька паланка знаходиться на правому березі річки, неподалік татарських фортець Чічіклія й Акмечеть.

Якось поверталися козацькі розвідники від Кодими до Гарду. Кругом степ та степ. Страшенно хочеться пити, хоча й і поспішали повідомити отаману про підготовку до військового походу. Спрага була настільки сильною, що коні й люди вибивалися із сил.

Зупинилися в Кам'яній балці. Притулив козак Петро вухо до скелі. Чи то від спраги, чи від утоми, почув він дзюркіт води. Попросив бойового побратима шаблею виковиряти камінець, схожий на цеглину. Тільки його товариш вставив у щілину шаблю, впав камінець до ніг козацьких і потекла вода.

З тих пір джерело у Кам'яній балці назвали Петровим, а село, що народилося пізніше, стало Петрівкою.

Село Калинівка

На захід від Гарду було прісне озеро. Навколо нього росли хутори. Шукали волю тут утікачі з татарських полонів, з польських маєтків, бо озеро було з багатьма островами, обростало високим очеретом. Тут оселялися цілі сім'ї.

Одного разу до оселі сім'ї Затуливітрів по дорозі до Гарду потрапив козацький старшина з двома синами. Радо зустрічали господарі гостей: стіл накрили, вина приготували. Уплітали гості харчі, а старший син поглядав на старшу доньку господаря — Калину. Та й красуня не заперечувала проти кохання.

Однак час був тривожний. Виходити на побачення з козаком батько заборонив. Та серцю не накажеш. Зустрілися закохані на північному березі озера, де їх оточили татари і хотіли взяти у полон. Кинулися молодята у воду, незважаючи на березневий холод. Де вони ступали, вода розступалася, заливаючи береги, де стояли татари.

— Шайтан-озеро! — закричали вороги і повтікали.

Закохані дійшли до оселі дівчини, а вода зникла під землею. Пізніше тут виросло село, яке було назване Калинівкою.

Річка Бог

По-різному називали річку Південний Буг різні народи. І тільки арії — перші індоєвропейці називали її Богом, що перекладається українською мовою як «той, хто роздає щастя». Тут, згідно інших легенд, впав з неба золотий плуг. Золотом виблискують хліба. Земля має найродючіший ґрунт. Обмиває свої береги щедра річка Бог.

Червоний Київ

Здавен степ на берегах Бугу наші предки називали Києв, що означає з санскриту «земля перших жінок». Ось чому по всій Україні, від Дніпра до Дунаю, виросли міста і села з цією чудовою назвою Києв.

За 12 км від Гарду зросло село Київ. Його нині називають і красним, і червоним. Красним за те, що хати були чепурні і красиві, а червоний — за кровопролитні бої під час громадянської і Великої Вітчизняної воєн.

Робота учнів краєзнавчого гуртка «Стежина» Богданівської ЗОШ I-III ст.

Зак. на 4 стор.

Split by PDF Splitter

Таланти твої, Доманівщино

Зак. Поч. на 3 стор.

Народний самоцвіт

...Село в долині. Між садів хати
До сонця мружать волошкові очі.
Тобі щасливих весен напророчу,
Село! Найкраще в світі ти!..
В.Гоголь-Царенко.

Кузнецове... Як багато можна написати про моє рідне село, про те, яке воно красиве, яку цікаву історію має, які працьовиті, талановиті, щедрі душею люди тут живуть. Хочу розповісти про свого земляка — Володимира Володимировича Гоголя-Царенка (справжнє прізвище — Повстанюк). Він народився у Кривому Розі у 1938 році. Своє дитинство та юнацькі роки провів у селі Кузнецовому, де ходив до школи. Хлопець ріс веселим, добрим, любив жартувати, ніколи не ображав товаришів; завжди носив з собою бінокль та фотоапарат. Нічим особливим серед своїх друзів не вирізнявся, хіба що тим, що ще змалку почав віршувати, та так вдало, що зі звичних, на перший погляд, слів поставали такі поетичні картини рідного села, його мешканці і неповторні краєвиди, що дуже легко запам'ятовувалися і нікого не залишали байдужим.

... Хоч в місті народився, у Кривому Розі,
Та виріс в Кузнецовім, в лопухах.
Тому й люблю і хату при дорозі,
І дерево, і роси на стежках,
Й бузок розквітлий, яблуні стрункі,
І бузькове гніздо на новій хаті...

У 1953 році Володимир переїжджає до Кривого Рогу. Як збирач-кореспондент Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім.М.Т.Рильського АН України, вирушив у мандри. Саме таку назву — «Мандри» — він узяв для своєї збірки віршів, рукописний екземпляр якої зберігається в нашій школі. У ній він передав свою любов до Батьківщини, рідного краю, села, в якому пройшли незабутні роки дитинства:

Журавлиний клекіт, стежки росяні...
Знов село далеке снилося мені.

Часто листувався з односельцями, цікавився їхніми турботами та життям отчого краю, надсилав свої поезії. У 60-х роках завітав у рідне село, відвідав друзів дитинства, читав їм теплі рядки про неповторні почуття:

Все бачу я знову і знову
Хати у цвіту вишняка.
Привіт доземний, Кузнецове,
Від сина прийми, селюка.

У 1967-1968 роках працював у редакції Доманівської районної газети «Трибуна хлібороба». Потім була операція на нирці. Лікарі попередили: «Багато залежить від самого хворого, від того, як він берегтиме себе». Та невгамовний Володимир Володимирович з рюкзаком за плечима знову вирушає в дорогу.

— Жити — скніти? — запитував себе.

— Жити — боротись! — була відповідь.

Він згадує про цей період: «...встиг всю Західну Україну сходити. До 4 тисяч коломийок записав».

У 1971 році його не стало, але залишилась його оригінальна творча спадщина у 17 томах: вірші, поеми, оповідання, казки, фейлетони, статті, листи до любителів фольклору, радіовиступи, щоденник-реєстр мандрів, а також багатий фольклорний та етнографічний матеріал, зібраний ним у 100 селах і містах 9 областей України (10000 коломийок, 1300 пісень, 1300 приказок, 200 анекдотів, 30 легенд, 20 щедрівок, а також вірування, заклинання, голосіння, весілля, гаївки).

У шкільному музеї є стенд про талановитого земляка, книга «Коломийки» з пам'ятним написом автора, фотографії, листи і 2-га книга роману «Мандри».

У 2006 році, до 80-річчя нашого району, було оголошено конкурс «Символіка Доманівщини». За його результатами районна рада затвердила гімн Доманівського району, автором слів якого є наш талановитий земляк — В.В.Гоголь-Царенко.

У кожної людини життя різне, але любов до рідного краю має бути одна.

...Як мені без тебе сонця мало!
Без твоєї мови в серці — щем.
Не забути село-руту,
Золоте село,
Де дитинство незабуте відцвіло!

Робота учня Кузнецівської ЗОШ І-ІІІ ст.
КУЗЬМІНА Андрія.

Я бачу так

Я хочу дещо вам розповісти,
Що бачу я дитячими очима.
Я можу правду й небилиці поплести,
Бо я далеко ще мала людина.
Ось так і є — це все моя домівка
Від пелюшок, до дитсадка й до школи.
Мій рідний, теплий край — це Доманівка,
Де люди в ній працюють, наче бджоли.
Хотілось би, щоб кращими були
Ліси, ставок й широка річка,
Щоб біля кожного будиночка цвіли
Дуби, калина і порічки.
Якби мені років та депутатом стати,
Я б не один майданчик дітям збудував.
То не хотіли б ми з комп'ютерами спати,
І краще б друг товариша пізнав.
Де б це мені «доляри» заробити?
Без мого керування толку не буде,
Кінотеатр я б зумів відкрити,
А то без нього молодь пропаде.
Ремонту підлягли б усі заводи,
До ранку б сяяли прожектори.
По річці плавали би теплоходи,
І ще потужніше гурчали б трактори.
Вже й не такий сірий вовк, як я собі малюю,
У нас є гарна школа й вчителі.
У мене є матуся, яку я зацілую,
І це найголовніше є мені!
Я бачу так: у мене такі очі,
У мене серце стискає від жалю.
Ми різні всі, як дні і ночі,
А Доманівку я свою люблю!
Моїй домівці, рідній Доманівці,
Можливо, я колись зроблю презент.
Ви ще не знаєте, які бувають українці!
Ви ще не знаєте, хто буде президент!

Робота учня Доманівського РНВК РОМАНЕНКА Назарія.

Село моє

Село моє, маленьке і прекрасне,
Про тебе всі мої вірші.
Пейзажі твої незабутні,
Чарівні, мов у казковім сні.
Повага й щедрість тут панує,
Гріє всіх, хто в нас живе.
Володимирівців наших
Всюди знають.
Вони про майбутнє села дбають,
Своїми добрими ділами
Край рідний прославляють.

Що для щастя треба?

Життя у нашому селі — що треба!
Бо односельцям для щастя багато не треба:
Щоб мир був у білім світі,
Щоб усміхалися щасливі діти,
Щоб сонечко гріло над головою,
Щоб лани шуміли озиминою,
Щоб люди всі — і старі, й малі,
Здоров'я мали і віру в собі.
Намагалися красу природи зберегти,
Щоб рідний наш край міг буяти й цвісти!

Доманівщино

Доманівщино,
Найрідніша моя сторона!
Я вклоняюсь тобі низенько
За зелені ліси і поля,
Батьківщино чудова моя!
Люди всі у нас привітні,
Жінки гарні, чоловіки спритні.
А природа й небеса —
Це справжнісінька краса!
Тут ромашки зацвітають,
Роси в травах залягають,
Наливається пшеничний колос,
Чути жайворонка голос.
Тож любімо край цей рідний,
На пошану й гордість гідний.
Ним ми будемо пишатись
І ніколи не цуратись.

Маленька батьківщина

Батьківщина маленька моя,
Тут синє небо й родюча земля.
А навколо люди — добрі й працьовиті,
Для них би я зробила все на світі.
Насамперед школу новеньку,
Бо діти зростають у нас розумненькі.
Аптеку для старших, щоб не боліли,
Внуків рідненьких і далі гляділи.
Будинок культури, завжди відкритий,
Щоб було всім нам де відпочити.
В нас молодь завзята,
Ми будем надалі,
Величні звершувати діла.
Допоможи у цім нам, Боже,
Щоб Володимирівка розцвіла.

Володимирівка

Володимирівка — ти мій отчий дім.
Я про тебе буду пам'ятати,
Куди життєвий шлях би не завів.
Про поля твої широкі,
І пташок веселий спів,
Людей добрих і привітних,
Моїх друзів, завжди вірних,
Колискову пісеньку матусі,
Цікаву казочку бабусі,
Про дорогу від школи до хати
Й мрії мої крилаті.

Робота учениці Першотравневої ЗОШ І-ІІ ст.
БАТЕЧКО Анастасії.

Ми діти твої, Доманівко!

Як несказанно гарна Доманівка,
Що хоч спинись і з Богом говори.
Ти наша рідна, ти одна, єдина,
Тебе не можемо забути ми.
Ми тут росли, гуляли, рвали квіти,
І бачили заквітчану тебе.
Ми всі — твої єдині діти.
Ти, Доманівко, рідна над усе.
Колись було, що вороги прокляті
У сорок першім вдерлись до села,
Та перемогу святкували в сорок п'ятім,
Ти відродилася з руїн і розцвіла.
О Доманівко! Сонячні простори!
Давно люблю я цей трудящий край.
Люблю усе: твої степи і школу,
І влітку як шумить зелений гай.
Земля села і щедра, і багата,
Пшеничний колос — це її врожай.
Вона в душі моїй, як мати,
Ми тут щасливі, Доманівко, знай!
І знаємо, що де б в житті не були,
Хоч думкою прилинемо сюди.
Ми підростем і будем працювати,
Щоб Доманівку рідну прославляти!

Робота учениці Доманівської ЗОШ І-ІІІ ст. №2
БЕНЗАР Ірини.

З гордістю кажу: я — Вероніка!
В мальовничих виросла краях,
Де лунає рідна пісня дзвінко,
В Акмечетських Ставках.
Тут свої зробила перші кроки,
Тут пізнала радість і печаль.
З гордістю кажу: я — українка!
Всім уклін, з ким поряд я живу,
З ким проходить тут моє навчання,
З ким ділю і радість, і журбу.
«Щире серце в тебе...» — часто чую,
Не стерплю неправди, зла і зрад...
В людях дуже людяність ціную,
Вірю: в кожної людини є талант!
Зичу всім життєвих перемог
І бережи вас Бог.

***

Що за диво-казка?
Прибужжям село зветься.
В ньому є садки дитячі,
Для дітей є школа.
Ліворуч біля села
Річка наша протекла.
Дивна всюди тут природа:
Верби, трави і вода.
Сонце, небо, квітнуть ружі.
Як радіють всюди діти
У селі Прибужжі.
Ще у нашому селі є радість,
Що перехоплює дух, —
Це наша рідна річка,
Чудовий Південний Буг.
Тече вона здалеку,
Рідні нам береги оті,
І люблять її жителі
Миколаївської області.
Річка Буг тихо протікає,
Рибалок вона на ловлю надихає.
Влітку жителям села ніби посміхається.
А ще тут жителі всього району купаються.

Робота учениці Прибузької ЗОШ І-ІІІ ст.
КРАВЧУК Вероніки.

Село моє, для мене ти єдине

Розкинулось понад балкою
Моє рідне село!
В садках і квітниках
Біліють хати, церква, школа.
Навкруг гаї, ставок, поля —
Мій рідний край,
Що здавна славиться піснями!
Де люди з ранніх літ шанують працю на землі
І діток вчать Вітчизну шанувати!

Мабуть, кожна людина вважає, що її місто або село, де вона народилась, виросла і живе, — найкращий куточок на землі. Та це й зрозуміло, бо це місце — єдине і неповторне.

Саме цим місцем є для мене моє рідне село Суха Балка, яке зручно розташувалося на славних і родючих землях Доманівщини. Ця частина моєї рідної Вітчизни — наша відрада і надія, наші сподівання. Село добрих і працьовитих людей, які прагнуть зробити його кращим і впорядкованішим.

Наше село заснували брати Мезіни, які були поміщиками і отримали цей шматок родючої землі від цариці Катерини II в кінці XVIII століття. Брати освоювали нерозорані землі, а також збудували тут перші будівлі для житла. Засноване поселення вони так і назвали Мезіно (назва існувала до 1919 року). В середині XIX століття цими землями зацікавився багатий німецький колоніст Яків Акимович Еслінгер, який купив ці землі у поміщиків Мезіних. Тут він мав маєток і жили тут люди добрі, прості, роботящі, умілі та тямущі. І пісня сходила з уст сама.

Минали роки й століття. А наше село продовжує рости й квітнути, збагачуючи свою історію. Пишаємося ми і радянською епохою нашого радгоспу «Суха Балка», в якому працювали мій дідусь і батько та односельчани, примножуючи славу рідного села. Хліборобську естафету перехопили міцні фермерські господарства. На широких ланах вирощується золота пшениця, яка потім перетворюється на запашний хліб, який стоїть на столі в оселі кожного українця. На просторих зелених балках пасеться худоба, яка дає нам корисне молоко.

Милують око дивовижні, чарівні, прекрасні краєвиди мого рідного села. У центрі села стоїть школа, яка дає знання всім дітям. Дізнатися докладніше про село Суха Балка можна, відвідавши наш шкільний музей, в якому висвітлена експозиція історії села з найдавніших часів і до наших днів. Жителі села шанують і бережуть традиції рідного краю. Є у нас в селі святиня — Храм Святого Духа, який був збудований в середині 90 — х років, тут люди збираються на свята та збагачуються духовно.

Я думаю, що навіть коли я піду в доросле життя і, можливо, буду далеко від дому, то спогади про моє село будуть зігрівати мене на моєму життєвому шляху, бо тут я народилася і тут пройшло моє дитинство.

Я мрію стати освіченою, забезпеченою людиною і вкласти кошти в розвиток мого рідного села, примножити його славу та здобутки.

Куди б мене в житті не занесло, найкраще в світі — це моє село!

Робота учениці Сухобалківська ЗОШ І-ІІІ ст.
КЕЛЬНИК Анастасії.

Роботи переможців у номінації "Образотворче мистецтво"

Харченко Денис, І місце.

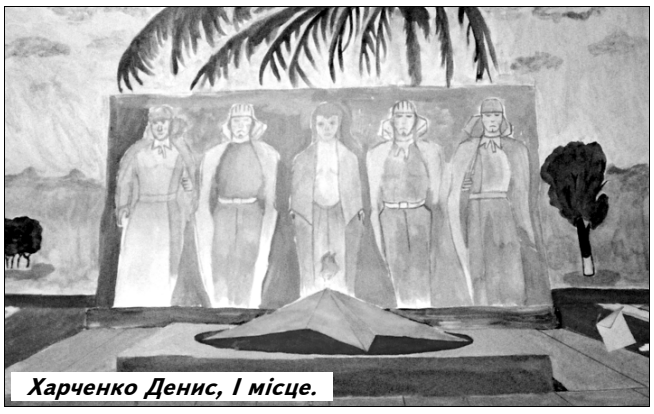
Харченко Денис, І місце.

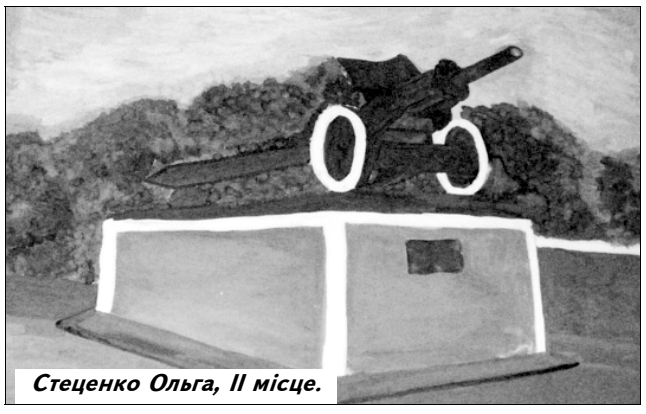
Стеценко Ольга, ІІ місце.

Подорога Анастасія, ІІ місце.

Сипченко Катерина, ІІІ місце.

Євтушенко Ольга, ІІІ місце.

Гончаренко Дарина, ІІІ місце.